

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17007 van 8 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 juni 2007, verklaart er zich op 27 juni 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 27 mei 2008, verstuurd op 28 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtou origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Jamali in Behsud-district in de provincie Nangarhar. Toen u twee jaar was verhuisde uw gezin naar Peshawar (Pakistan) waar u woonde tot u elf jaar was. Daarna keerde uw gezin terug naar Jamali waar u verbleef tot aan uw vertrek. Uw broers M.A. en K.K. waren lid van de Taliban en belast met de taak de tegenstanders van de Taliban in Jamali te straffen. Vier of vijf jaar na de val van de Taliban (november 2001) werd u driemaal aangevallen door de mannen die destijds door uw broers gestraft waren. Tegelijkertijd werd u door toedoen van deze mannen er van beschuldigd bij de Taliban te horen en wapens te smokkelen voor uw broers. Een maand voor uw vertrek uit het land ontving u drie oproepingsbrieven, die u telkens negeerde. U besloot Afghanistan te verlaten. Na een reis van zes maanden kwam u op 26 juni 2007 in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een taskara en twee oproepingsbrieven.”

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verschillende inconsistenties in het asielrelaas leiden tot de ongelooftwaardigheid daarvan;
 - verzoekers documenten hebben een betrekkelijke bewijswaarde, want ze zijn gesolliciteerd (Taskara) en irrelevant (convocaties wegens ‘economische misdrijven’);
 - verzoeker maakt geen aanspraak op subsidiaire bescherming daar zijn District (Behsud) niet op de UNHCR-lijst van gevaarlijke districten figureert.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de definitie van hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.
2. Hij betwist de ongelooftwaardigheid van zijn relaas en wenst in zijn verzoekschrift de inconsistenties die daaraan ten grondslag liggen te verduidelijken. Hij stelt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en wijt zijn gebrekkige kennis over de Taliban aan zijn ongeletterdheid.
3. Na een grondige lezing van de gehoorverslagen komt de Raad tot de conclusie dat verschillende eigenaardigheden en tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas danig ondermijnen. Zo wijzigt verzoeker, na confrontatie met een

onmogelijkheid in zijn relaas, plots zijn verhaal (CGVS gehoorverslag van 30/10/2007, p. 11-13). Deze wijze is niet ernstig, ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid en is verder in strijd met de medewerkingsplicht die op hem rust. Verzoeker levert geen afdoende verklaring voor dit merkwaardige feit. Verzoeker stelt verder dat het wel degelijk kan dat aanhangers van Hezb-i-islami werkzaam zijn voor de Afghaanse overheid. De Raad acht dit een loze bewering die geen enkele steun vindt bij algemeen gekende informatie zoals die mag blijken uit de verweernota. Deze stelt immers dat de Hezb-i-Islami van Hekmatyar samen met de Taliban de regering Karzaï bekampt, waardoor het onmogelijk is dat aanhangers van deze beweging hem via het Afghaanse overheidsapparaat zouden viseren. Verzoekers asielrelaas komt zodoende niet overeen met algemeen gekende feiten.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient er een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Het relaas van verzoeker is op verschillende vlakken tegenstrijdig en verder niet in overeenstemming met algemeen bekende feiten.

4. Met betrekking tot de door hem bijgebrachte documenten stelt verzoeker dat de inhoud van de convocaties hem pas in België duidelijk werd. Hij volhardt tevens in de authenticiteit van zijn taskara en stelt dat de Commissaris-generaal een vermeende valsheid afdoende dient aan te tonen. Verzoeker stelt dat de bewijslast voor een conclusie van valsheid bij de Commissaris-generaal berust. De Commissaris-generaal zou hierin te kort geschoten hebben en zo onrechtmatig tot de valsheid van het document besloten hebben.
5. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de bewijslast in beginsel op verzoeker rust die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat de bijgebrachte documenten allen kopieën betreffen, die slechts een betrekkelijke bewijswaarde hebben omdat deze gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde taskara merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de taskara die verzoeker bijbrengt dateert van na zijn binnenkomst in het Rijk. Dit betekent dat het een louter gesolliciteerd document is, afgegeven op verzoek van een derde persoon, en zonder de handtekening van betrokkene. Wat er ook van zij, dit element is niet dienend om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Immers, verzoekers identiteit en afkomst worden door de Raad noch door de Commissaris-generaal in twijfel getrokken. Het betreft dus een overtollig motief.

De convocaties bezitten als kopie eveneens slechts een betrekkelijke bewijswaarde. De relevantie van het document voor verzoekers asielrelaas is verder gering. Het briefhoofd van het document, dat 'economische misdrijven' vermeldt, is immers incompatibel met het asielrelaas. Verzoekers loze post-factum bewering dat sympathie voor de Taliban hieronder kan gekwalificeerd worden, kan hieraan geen afbreuk doen. De Commissaris-generaal kon in redelijkheid besluiten dat de bijgebrachte documenten niet vermogen de onwaarachtigheid van het relaas te herstellen.

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending en het beginsel van de goede trouw. Hij stelt dat er wel degelijk een gewapend conflict woedt in de provincie waar verzoeker vandaan komt, wat hij wenst te illustreren met een rapport van Human Rights Watch. In de weigering van de subsidiaire bescherming leest verzoeker een schending van het beginsel van de goede trouw. Verzoeker brengt een arrest van de Raad van State bij (RvS 13 februari 2007, nr. 167.574), waarin gesteld wordt dat men informatie van het UNHCR niet zomaar kan negeren. Verzoeker voegt nog een arrest bij (RvS 1 december 2006, nr. 165.470), dat stelt dat het aantonen van een 'algemeen bedreigende situatie' voldoende kan zijn om tot toekenning van subsidiaire bescherming over te gaan. Hij meent vervolgens dat het advies van de UNHCR inzake de opsomming van gevaarlijke provincies en districten in casu genegeerd wordt of naar haar hand gezet wordt door de Commissaris-generaal. Verzoeker stelt ten slotte dat onafhankelijk van de UNHCR-lijst, men uiteraard niet rond artikel 3 EV.R.M. kan, nu algemeen geweten is dat burgers in Afghanistan en in de regio van verzoeker het slachtoffer worden van onmenselijke behandeling.
2. De Raad stelt vast dat het door verzoeker aangekondigde rapport van Human Rights Watch niet bij zijn verzoekschrift gevoegd werd, waardoor de Raad dit rapport niet in zijn beraadslaging kan betrekken. De Raad wenst in te gaan op beide arresten van de Raad van State, waaruit volgens verzoeker voor hem een recht op subsidiaire bescherming zou vloeien. Het arrest nr. 167.574 van 13 februari 2007 stelt dat de autonome analyse die de Commissaris-generaal maakte op basis van eigen bronnen niet de richtlijnen van het UNHCR kan negeren. In casu ging de Commissaris-generaal op basis van gedetailleerde CEDOCA-informatie het daadwerkelijke risico op ernstige schade berekenen dat burgers in een bepaald district zouden lopen. De Raad van State poneerde hier de voorrang die aan de richtlijnen van het UNHCR gegeven moet worden. Het door verzoeker bijgebrachte arrest bevestigt dus in feite de wijze waarop de Commissaris-generaal tot een weigering besloot. Immers, de 'UNHCR-lijst van onveilige provincies' is bedoeld als leidraad voor de lidstaten bij het toekennen van subsidiaire bescherming. Dit blijkt uit een lezing van het document zelf, dat vermeldt dat UNHCR pleit voor aanvullende vormen van bescherming voor personen afkomstig uit de opgesomde gebieden. De aantijgingen die verzoeker uit aan het adres van de Commissaris-generaal, als zou

deze de informatie van UNHCR negeren of naar haar hand zetten, is ongegrond en lasterlijk nu blijkt dat deze zich voor de weigering van de subsidiaire bescherming stelde op die informatie van het UNHCR.

Het tweede arrest dat verzoeker bijvoegt (RvS 1 december 2006, nr. 165.470) stelt dat een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet persoonlijk en in concreto dient aangetoond te worden, doch dat het aantonen van een 'algemeen bedreigende situatie' kan volstaan. Dienaangaande stelt verwerende partij terecht dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er duidelijk regionale verschillen zijn in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verscheidene bronnen wijzen ook op regionale verschillen in de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. In de provincie Nangarhar is de veiligheidssituatie in het zuiden van de provincie merkelijk slechter dan in de rest van deze provincie. De activiteiten van antiregeringselementen en de militaire operaties blijven immers geconcentreerd in de zuidelijke gordel van de provincie Nangarhar. Omwille van de slechte veiligheidssituatie en de aard en de regelmaat van de incidenten in de districten Khogyani, Pachar wa Agam, Deh Bala, Naziyan, Shirzad, Chaparhar en Achin zijn er redenen om aan Afghanen afkomstig uit deze districten in principe de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De situatie ligt anders voor personen afkomstig uit andere districten van de provincie Nangarhar. Buiten de zuidelijke gordel van de provincie Nangarhar is er in de provincie Nangarhar op dit ogenblik geen gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. Dit wordt bevestigd door het advies van UNHCR "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" gedateerd van 31 maart 2008. Ook het UNHCR maakt voor de provincie Nangarhar een onderscheid naargelang van de regio en het district. Gezien verzoeker afkomstig is van het district Behsud, dat niet gelegen is in de zuidelijke gordel van de provincie Nangarhar en waar actueel geen gewapend conflict woedt, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. Actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn van buiten de zuidelijke gordel in de provincie Nangarhar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook, betreffende verzoekers verwijzing naar de arresten van de Raad van State, merkt de Raad tenslotte op dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad van State individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker stelt dat men niet rond artikel 3 van het EV.R.M. kan, merkt de Raad op dat de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 E.V.R.M. (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 E.V.R.M.. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Verzoeker voert echter geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Enkele citaten uit algemene rapporten volstaan niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

1. In een derde en laatste middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, evenals van het beginsel van de goede trouw. Hij stelt dat uit de uiterst summiere beslissing zelfs niet valt te begrijpen om welke redenen de aanvraag van verzoeker wordt afgewezen op vlak van subsidiaire bescherming, waardoor de motivering niet pertinent noch ernstig is, en dus niet 'adequaat' in de zin van de Wet van 29 juli 1991.
2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Supra 2.1. en 2.2. werd de materiële motivering van de bestreden beslissing onder het licht gehouden. Er werd geen schending vastgesteld, de materiële motivering van de bestreden beslissing is deugdelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.

